

Ste späť, Werner?

Bežala. Stále dýchajúc rozmýšľala nad skazou, ktorú za sebou zanechala. Stále celá mokrá od toho, čo hľadala Amulet pod hladinou jazierka bežala dlhou chodbou, na konci ktorej videla východ. No v tom východe niekto stál. Niekto, koho poznala a kto bol jej srdcu veľmi blízky. Aspoň donedávna.

Vtom sa chrám začal rúcať. Lara zrýchlila a rýchlym šprintom bežala uličkou, ktorá to už dlho nevydrží. Skočila. Zachytila sa posledného výklenku, ktorý ju delil od východu a od zaslúženého odpočinku, ktorý si tak priala.

"Rýchlo, dievča! Skôr než sa to tu pod tebou rozpadne!" kričal Werner prekrikujúc buchot padajúcich kameňov.

"Ste späť, Werner? Žiadny Seth?" spýtala sa len tak si visiac na výklenku.

"Niet času! Ruku, Lara! Podaj mi ruku!"

Lara váha. Sám ju chcel zabiť. Chcel zabiť jej priateľa. Videla ho umierať v Kambodži. Môže tomuto človeku veriť?

Nedomítim sa k tomu, pomyslela si a pozrela mu do očí.

"Chyť mi ruku, vytiahnem ťa do bezpečia!"

Je to dobrý priateľ. A výborný učiteľ, hovoril jej ktosi v jej hlave.

"Som rada, že vás opäť vidím, Werner."

"Nemôžem ťa tu nechať!" skríkol a vybehol z rúcajúceho sa chrámu.

"Lara Croft, nájdem ťa," povedal a bežal k džípu, ktorý stál neďaleko. Naštartoval auto a dodal: "Vrátim sa, Lara."

A už ho nebolo.

Lara dopadla na mokrý piesok a zďiaľky počula Sethove kroky a jeho zúfale kvílenie. V úplnom tichu počula len vlastný dych a tlkot vlastného srdca. Pomalými, tichými krokmi postupovala späť ku uzatvorenému poklopu, na ktorom videla zastoknutý Horov amulet. Obišla stojan a nazrela do chodby napravo a naľavo. Obe viedli rovnakým smerom, keďže sa špirálovito točili a vytvárali kruh. Šla teda ľavou cestou a narazila na hrubé modré sklo. Za ním videla poletovať Setha, ktorý si ju našťastie nevšimol. Zrýchlila krok, pomaly bežala cez chodbu, až pred sebou začula divné zvuky. Zneli dosť záhadne a pripomínali pohyb chrobákov po kameni.

Vtom sa pred ňou objavili. Skarabei. Rýchlymi pohybmi sa rútili na Laru a ona nemala na výber, len trielila chodbou späť. Dala sa druhou chodbou a jej dych sa ozýval celou chodbou. Vpredu videla svetlo. Nanešťastie to bola len horiaca fakľa na stene. Využila kúsok svetla a zúfalo fakľu hodila po skarabeoch. Mala ich stále v päťách. Našťastie narazila na stropný rebrík, ktorého sa ihneď chytila. Unavene rúčkovoala dopredu a vyšívha sa na vrchnú plošinu. Skarabei ostali dolu pod ňou a ona unavene ležala na chladnej zemi rozmýšľajúc, či si môže trochu zdriemnuť. Nespala už ani nepamätá. Na chvíľu zatvorila oči, až pocítila chladný vánok. Prudko otvorila oči a pozrela sa smerom, odkiaľ zacítila príjemný vzduch. Na stene videla štrbinu, cez ktorú prenikalo chabé, no denné svetlo. Pribehla k stene a kopla do nej. Nič sa nestalo. Oprela sa do nej a tlačila ako len mohla. Po chvíli to vzdala na vytiahla revolver, ktorý mala schovaný v batôžteku. Trikrát strelila do steny, čím otvor zväčšila o patrný kúsok, no potom zistila, že náboje došli. Odhodila teda revolver dolu k skarabeom. Nemala už nič. Brokovnice sa zbavila už dávno, UZI mala síce u seba, no nábojov tiež nemala veľa a ostatné zbrane odhodila ešte pred brokovnicou. Akurát na vonkajších stranách stehien mala svoje verné pištole, no v nich taktiež nebolo veľa nábojov. V batôžteku síce mala zo šesť zásobníkov, no to bolo aj tak málo. Ešte niekoľkokrát kopla do steny a tá sa čiastočne zrútila. Rýchlym skokom preskočila dostatočne veľký otvor predtým, než sa vchod zavalil kameňmi.

"A vraj som už stará!" poznamenala víťazoslávne prezerajúc zrútenú stenu za sebou. Vtom začula kroky. Tasiac zbrane sa otočila a za sebou videla vojaka so zbraňou, ktorou mieril na jej hrud'. Pohybom ruky jej naznačil, aby odložila zbrane.

"Počkaj. Neublížim ti. Potrebujem sa odtiaľ dostať von," prihovorila sa mu, no on len mlčky pokrútil hlavou.

"Čože? Ty sa nechceš zachrániť?"

Zagánil na ňu a riekol: "Odtiaľto niet úniku."

"Samozrejme, že máme šancu, len mi daj šancu ukázať ti to."